

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 6 września 2011 r. w sprawie T-18/10 Inuit Tapiriit Kanatami i in. przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Unii Europejskiej, Królestwu Niderlandów i Komisji Europejskiej wniesione w dniu 23 listopada 2011 r. przez Inuit Tapiriit Kanatami i in.

(Sprawa C-583/11 P)

(2012/C 58/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters' and Trappers' Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesiesie, Allen Koonneeluisie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC), Johannes Egede, Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) (przedstawiciele: adwokaci H. Viaene i J. Bouckaert)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Królestwo Niderlandów, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o

- uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu oraz stwierdzenie dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności, jeżeli Trybunał Sprawiedliwości uzna, że spełnione zostały wszystkie przesłanki do wydania orzeczenia w przedmiocie dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia ⁽¹⁾;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami wnoszących odwołanie;
- obciążenie Komisji Europejskiej i Królestwa Niderlandów własnymi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) Odwołanie jest oparte na trzech podstawowych zarzutach: 1) Sąd dopuścił się naruszenia prawa poprzez zastosowanie art. 263 akapit czwarty traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwany dalej „TFUE”), 2) Sąd uchybił obowiązkowi uzasadnienia i, subsydiarnie, naruszył art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”), jak również art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o Ochronie

Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (zwanej dalej „EKPC”) jako zasady prawa Unii, oraz 3) Sąd błędnie przedstawił i zniekształcił dowody przedstawione przez skarżących w pierwszej instancji.

- 2) W ramach pierwszego zarzutu odwołania skarżący twierdzą, że dokonana przez Sąd interpretacja pojęcia „aktu regulacyjnego”, tj. aktu odrębnego i wykluczającego „akt prawodawczy” jest błędna, ponieważ eliminuje *raison d'être* nowej możliwości wniesienia skargi dodanej przez art. 263 akapit czwarty (część pierwsza zarzutu pierwszego odwołania). W części drugiej zarzutu pierwszego odwołania skarżący wskazują również, że Sąd naruszył prawo dochodząc do wniosku, że jedynie czterech z osiemnastu skarżących zaskarżony akt dotyczy bezpośrednio. Sąd dokonał wykładni zbyt zawężającej pojęcia bezpośrednio oddziaływania oraz naruszył również prawa dokonując wykładni zbyt zawężającej pojęcia indywidualnego oddziaływania.
- 3) W ramach drugiego zarzutu odwołania skarżący przypominają, że w swoich uwagach odnośnie do zarzutu niedopuszczalności podnosili, że jedynie szeroka interpretacja art. 263 akapit czwarty TFUE będzie zgodna z art. 47 Karty i art. 6 i 13 EKPC. Sąd uznając, że ten zarzut prawny miał decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, miał obowiązek udzielenia szybkiej i precyzyjnej odpowiedzi. Skarżący wskazują jednak, że Sąd nie udzielił odpowiedzi w przedmiocie tego zarzutu w sposób adekwatny. To pominięcie Sądu stanowi naruszenie prawa i powinno doprowadzić do uchylenia zaskarżonego postanowienia (część pierwsza zarzutu drugiego odwołania). W części drugiej zarzutu drugiego odwołania oraz subsydiarnie skarżący wnoszą do Trybunału Sprawiedliwości o uchylenie zaskarżonego postanowienia na podstawie tego, że wykładnia art. 263 akapit czwarty oraz wynikające stąd stwierdzenia niedopuszczalności skargi skarżących naruszają art. 47 Karty, jak również art. 6 i 13 EKPC jako ogólne zasady prawa Unii.
- 4) W ramach trzeciego zarzutu odwołania skarżący twierdzą, że Sąd błędnie przedstawił w sposób błędny i zniekształcający dostarczone przez nich dowody. Sąd bowiem oddalił argument skarżących dotyczący interpretacji jakiej podlega pojęcie „aktu regulacyjnego” opierając się na dwóch twierdzeniach, które rzekomo mieli skarżący wysunąć, podczas gdy tego nie uczynili. Dokonane w zaskarżonym postanowieniu ustalenia stanu faktycznego są błędne i zniekształcają jasny sens udostępnionych Sądowi dowodów, bez konieczności dokonania ponownej oceny faktów. Zważywszy, że Sąd zinterpretował argumenty skarżących w sposób nieodpowiadający ich brzmieniu, wniosek Sądu w zaskarżonym postanowieniu jest dotknięty licznymi błędami w ocenie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie handlu produktami z fok (Dz.U. L 286, s. 36).